

R O M Â N I A
ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
Secția Penală

Decizia nr. 3419/2013

Dosar nr. 5012/1/2013

Ședința publică din 5 noiembrie 2013

Deliberând asupra cauzei penale privindu-l pe I.M.C., constată următoarele:

Prin Sentința penală nr. 197 din 15 noiembrie 2011 pronunțată de Tribunalul Gorj, în Dosarul nr. 15709/95/2011, în baza art. 334 C. proc. pen., din oficiu s-a dispus schimbarea încadrării juridice a faptei din infracțiunea prevăzută de art. 174 alin. (1) - art. 175 lit. a) și i) C. pen., în infracțiunea prevăzută de art. 174 alin. (1) - art. 175 lit. i) C. pen., iar în baza art. 174 alin. (1) - art. 175 lit. i) C. pen., a fost condamnat inculpatul I.M.C. la pedeapsa de 20 de ani închisoare și 5 ani pedeapsa complementară a interzicerii drepturilor civile prevăzute de art. 64 alin. (1) teza a II-a și lit. b) C. pen.

În baza art. 71 C. pen., s-a aplicat inculpatului pedeapsa accesorie a interzicerii drepturilor civile prevăzute de art. 64 alin. (1) teza a II-a și lit. b) C. pen.

În baza art. 88 C. pen., s-a dedus din pedeapsa aplicată inculpatului reținerea și arestul preventiv începând cu 7 iulie 2010, până la 11 aprilie 2011.

În baza art. 14 raportat la art. 346 C. proc. pen., a fost obligat inculpatul la câte 10.000 lei despăgubiri morale, pentru fiecare dintre cele trei părți civile: C.L., C.E. și C.M.; a fost obligat același inculpat la o rentă globală în sumă de 1.400 lei, pentru fiecare din părțile civile, și la o rentă periodică lunară în sumă de 80 lei pentru fiecare din acestea, începând cu data pronunțării și până la încetarea stării de nevoie, dar nu mai târziu de vârsta de 25 de ani; s-a respins cererea părților civile privind acordarea de despăgubiri materiale.

În baza art. 191 alin. (1) C. proc. pen., a fost obligat inculpatul la 13.500 lei cheltuieli judiciare statului, din care, suma de 12.000 lei reprezintă cheltuieli judiciare efectuate la urmărire penală și 800 lei onorariu avocat oficiu, desemnat conform dispozițiilor art. 174 alin. (3) C. pen.

Pentru a hotărî astfel, instanța de fond a reținut că, prin rechizitoriul Parchetului de pe lângă Tribunalul Gorj nr. 362/P/2010, a fost trimis în judecată - în stare de arest preventiv - inculpatul I.M.C., pentru săvârșirea infracțiunii prevăzută de art. 174 - art. 175 lit. a) și i) C. pen., constând în aceea că, în după-amiaza de 6 iulie 2010, inculpatul, la solicitarea martorului A.G., la care avea o datorie de 200 de lei, însoțit de martorii C.C.M. și G.P., l-au ajutat pe acesta să cosească o fâneață situată pe un teren din apropierea locuinței martorului T.G., împrejurare în care au consumat băuturi alcoolice.

După încheierea activității, în jurul orelor 19, I., C. și G. s-au deplasat la locuința martorului A.G., unde au servit cina, consumând din nou băuturi alcoolice, după care, fiecare, au plecat în direcția locuințelor lor, I. și G. în direcția satului Ruget, iar C., în direcția satului Valea Oii, despărțindu-se în punctul "C.S."

În jurul orelor 20 și martorul A.G. a plecat de la locuința sa în punctul unde anterior cosise fânul, pentru a lua animalele pe care le avea la pășunat.

Aici, a constatat mai multe crengi de salcâm împrăștiate, crengi rezultate de la un copac proaspăt tăiat, fapt pentru care a început să aducă injurii la adresa victimei C.N., aflat în apropiere.

Între cei doi a izbucnit un conflict, împrejurare în care și-au adus reciproc injurii și amenințări, s-au îmbrâncit, apoi, victima a lovit martorul cu o creangă de salcâm peste cap producându-i o plagă ce sângera abundant.

În situația dată, martorul A.G., având capul, fața și hainele pline de sânge, s-a deplasat la locuința familiei G. situată în apropiere, solicitându-i martorei G.M. să sune la poliție, întrucât a fost bătut de C.N., însă a fost refuzat.

Acesta și-a continuat deplasarea către locuința proprie, pe drumul sătesc, în apropierea casei, fiind observat de martorii P.F. și G.D., cărora le-a povestit ce s-a întâmplat, apoi, l-a sunat pe fiul său pentru a-i cere ajutor, fiind refuzat, după care, l-a sunat pe telefonul mobil pe inculpatul I.M.C. (nepot de soră), persoană cu care era în relații foarte bune, acesta ajutându-l deseori la treburile gospodărești și pe care îl împrumuta cu bani.

În jurul orelor 21,30 - 22,00, inculpatul, însoțit de martorul G.P., se afla într-un bar situat pe raza satului Ruget, unde

consumau bere și l-a primirea telefonului de la martorul A.G., l-a sunat și pe nepotul de fiică al acestuia, C.C.M., spunându-i să se întoarcă la locuința bunicului său, întrucât a fost bătut de C.N., acesta refuzând pentru un moment, apoi au stabilit să se întâlnească acolo (la locuința lui A.G.).

C.C.M. s-a întors spre locuința bunicului său, pe traseul parcurs fiind însoțit de martorul P.F.C., constatând că A.G., aflat în stare de ebrietate era plin de sânge pe cap, față și haine și spunea că a fost lovit de C.N..

După o scurtă perioadă, aici a ajuns și inculpatul I.M.C., care a intrat în locuința martorului A.G., persoana care-l însoțea, martorul G.P., rămânând la poartă, între cei prezenți purtându-se discuții cu privire la împrejurările conflictului și modalitatea de a fi pedepsită victima pentru atitudinea sa.

Cel mai perseverent dintre cei prezenți era inculpatul care solicita să se deplaseze imediat la locuința victimei, să-i ceară socoteală, martorul A.G. încercând să-l pondereze și să-i spună că nu este bine să meargă seara la poarta omului, că a doua zi, va merge la poliție pentru a depune plângere penală și la S.M.L. Gorj pentru obținerea certificatului medico-legal.

Deși, atât A. cât și C. au încercat să-l împiedice pe inculpat să se deplaseze la victimă, acesta nu s-a conformat, ba mai mult, a ieșit din locuință și a plecat pe drumul sătesc în pas alergător, în direcția locuinței acestuia, fiind hotărât să se răzbune în seara respectivă.

Pe traseul parcurs atât martorul C., cât și martorul G.P. au încercat să-l oprească din nou, însă acesta s-a opus, ajungând la poarta victimei unde a început să strige cu voce ridicată, la fel procedând și C..

Iluminatul public nu funcționa pe traseul urmat de inculpat, fiind aprinse lumini numai la locuința victimei (după ieșirea din casă a acestuia) și la locuința familiei G. (locuință învecinată cu cea a victimei, pe același sens de mers).

Cert este că, inculpatul și cei doi martori care-l însoțeau, au ajuns la poarta victimei în jurul orelor 22,30 - 23,00. Intrarea în locuința victimei se făcea pe un podeț din lemn, plasat peste un canal de scurgere a apelor pluviale, apoi pe o poartă ce era aproape în permanență deschisă și ulterior, într-o cameră denumită sala casei, unde a fost aprins becul.

După mai multe strigăte, victima a ieșit la poarta casei, fiind surprinsă de prezența celor trei tineri, încercând să le explice împrejurările conflictului cu bunicul lor A.G., că și el a fost lovit, discuții ce au degenerat într-o ceartă, fiind aduse injurii și amenințări reciproc, fapt ce a determinat prezența la locul respectiv a familiei G. (vecini cu victima), respectiv G.N., G.M. și cele două fiice minore.

Din declarațiile martorilor G., s-a reținut că discuțiile ce se purtau la poarta locuinței victimei erau duse pe un ton ridicat în special între inculpat și victimă, ambii fiind în stare de ebrietate, primul imputându-i celui de-al doilea de ce l-a lovit pe unchiul său.

La un moment dat, în timpul discuțiilor ce puteau degenera într-un conflict violent, martorul G.P. a încercat să-l îndepărteze pe inculpat, spunându-i să plece acasă, însă acesta a refuzat motivând că nu este treaba lui să se implice.

Ulterior, la intervenția martorului G.N., victima a plecat spre poarta de la intrarea în curte, amenințând: "Lasă bă, că vă aranjez eu!", apoi, familia G., însoțită de martorul C.C.M., au plecat în direcția locuințelor lor, iar inculpatul și martorul G.P., în direcția opusă, spre punctul "C.S.."

Din declarația martorei G.L., s-a reținut că după amenințarea victimei, inculpatul I. a devenit și mai violent, spunând: "Lasă bă, vere, să vedem care pe care aranjează!", iar după plecarea sa împreună cu familia și C., cei doi, I. și G. nu plecaseră de la poarta victimei.

Martorul G.P. a menționat că după plecarea de la poarta victimei, la o distanță de 30 - 40 metri, l-a observat pe C. când revenea din sala casei spre poarta de la ieșire în drumul sătesc, apoi, nu știe ce s-a mai întâmplat, întrucât a început o convorbire telefonică cu o prietenă, îndepărtându-se, inculpatul rămânând în urma sa pe celălalt sens de mers, apoi, nu l-a mai văzut.

În aceste împrejurări, inculpatul I. s-a întors în zona în care se afla victima, zona podului de beton de la intrarea spre ulița ce merge spre casa martorului T.R. și în urma unei lupte de scurtă durată, l-a lovit cu un cuțitul în zona hemitoracelui stâng, după care, a revenit în punctul "C.S." de unde, la orele 23, l-a sunat pe martorul C.C.M., spunându-i să se întoarcă la bunicul său A.G., întrucât acesta nu răspunde la telefon și poate îi este rău.

Victima, urmare a loviturii ce-i fusese aplicate, a strigat după ajutor către martorul T.G. zis R., respectiv: "Nea R., sări, nea R.!", deplasându-se spre ulița ce merge spre locuința acestuia, apoi după câțiva metri parcurși s-a prăbușit, fiind

găsit în dimineața zilei de 7 iulie 2010, în jurul orelor 6,30, fără suflare.

Strigătele de ajutor ale victimei au fost auzite atât de martorul C.C.M., cât și de G.N. și familia sa care, înarmându-se cu un par și având o lanternă tip "miner" pentru a ilumina, au revenit în zona podului de acces pe ulița ce merge la locuința martorului T.G., spre a observa ce s-a întâmplat, însă nu au văzut nimic, fapt pentru care s-au întors.

Martorul C.C.M. a primit telefonul de la inculpat în momentul în care se afla în prezența familiei G. și, conform declarațiilor date, s-a deplasat către punctul "C.S.", fiind urmat de familia G., apoi, împreună cu I., care-l aștepta aici, au mers la locuința martorului A.G., pe traseu fiind observați de martorii P.M. și T.N.. Aici, cei doi au constatat că martorul A.G. se afla pe scara casei, unde fuma o țigară, spunându-i inculpatului I., la întrebarea acestuia, că nu a răspuns la telefon, întrucât nu a auzit telefonul, aflându-se într-o cameră a casei.

Fiind dovedită vinovăția inculpatului I.M.C. pentru infracțiunea de omor calificat, faptă prevăzută de art. 174 alin. (1) - art. 175 lit. i) C. pen., instanța de fond a procedat la condamnarea acestuia la o pedeapsă care să asigure pe deplin scopul prevăzut de art. 52 C. pen., respectiv prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni, formarea unei atitudini corecte față de muncă, de ordinea de drept și de regulile de conviețuire socială.

Individualizarea pedepsei trebuie să aibă ca scop determinarea și aplicarea unei pedepse juste, corecte atât sub aspectul ordinii de drept încălcate, cât și din punct de vedere al nevoii de reeducare al făptuitorului, în această manieră retribuția justă realizează și scopul pedepsei, cel de prevenție generală și specială.

Analiza criteriilor generale de individualizare prevăzute de art. 72 C. pen. este obligatorie și trebuie făcută cumulativ, având în vedere faptul că primele două criterii, respectiv dispozițiile părții generale ale C. pen. și limitele de pedeapsă fixate în partea specială a acestuia, vizează legalitatea operațiunilor de individualizare judiciară și trebuie insistat asupra celorlalte criterii, cum ar fi gravitatea faptei săvârșite, persoana făptuitorului, împrejurările care atenuează sau agravează răspunderea penală.

Și analiza celor trei criterii generale sus menționate trebuie efectuate de asemenea, cumulativ, întrucât ele se intercondiționează reciproc, fără a da o pondere mai mare aspectelor care conturează personalitatea infractorului sau deopotrivă, celor care caracterizează fapta săvârșită.

Gradul de pericol social al faptei săvârșite trebuie analizat în mod deosebit, nu în detrimentul celorlalte criterii de individualizare, iar analiza trebuie să fie reflectată în considerentele hotărârii judecătorești pronunțate.

Față de aspectele invocate, inculpatul a fost condamnat la o pedeapsă de 20 de ani închisoare și 5 ani pedeapsa complementară a drepturilor civile prevăzută de art. 64 alin. (1) teza a II-a și lit. b) C. pen.

Cu privire la latura civilă a cauzei, instanța de fond a reținut că părțile civile au solicitat suma de 150.000 lei, câte 50.000 lei, pentru fiecare dintre cei trei moștenitori, reprezentând daune morale și despăgubiri materiale, arătând că, după moartea mamei, în anul 1994, au fost îngrijite de tată și bunici, apoi, din anul 2005 au fost preluate de Complexul de Servicii Comunitare pentru Copilul în Dificultate Novaci și, ulterior, de asistentul maternal B.A. din satul Pociovaliștea, oraș Novaci, județul Gorj.

Instanța de fond a constatat că cererea de constituire ca părți civile a moștenitorilor victimei este justificată în parte, respectiv pentru suma de câte 10.000 lei despăgubiri morale, pentru fiecare dintre cele trei părți civile C.L., C.E. și C.M., dauna morală reprezentând rezultatul dăunător direct, de natură patrimonială, al unei fapte ilicite prin care se aduce o vătămare valorilor și drepturilor extrapatrimoniale ce sunt strâns legate de personalitatea umană.

Astfel, inculpatul a fost obligat la plata daunelor morale în sumă de 10.000 lei, pentru fiecare din părțile civile și la o rentă globală în sumă de 1.400 lei pentru fiecare din acestea, dar și la o rentă periodică lunară în sumă de 80 lei, pentru fiecare dintre minore, începând cu data pronunțării și până la încetarea stării de nevoie, dar nu mai târziu de vârsta de 25 de ani.

Prima instanță a respins cererea părților civile privind acordarea de despăgubiri materiale, constatând că aceste pretenții nu au fost dovedite.

Împotriva acestei hotărâri au declarat apel - în termenul prevăzut de lege - Parchetul de pe lângă Tribunalul Gorj și inculpatul I.M.C..

În motivarea apelului formulat Parchetul de pe lângă Tribunalul Gorj a solicitat desființarea sentinței și rejudecarea cauzei, în sensul reindividualizării pedepsei, prin aplicarea unei sancțiuni orientată către maximul special al pedepsei și

a pedepsei complementare constând în interdicția dreptului de a alege, precum și referitor la aplicarea art. 7 din Legea nr. 76/2006 privind obligarea inculpatului la prelevarea probelor biologice ADN, în vederea stocării în sistemul național de date și sub aspect civil, s-a solicitat rejudicarea cauzei în ceea ce privește majorarea prestației periodice acordată minorelor, în raport de venitul minim pe economie și, totodată, prin stabilirea prestației până la majoratul minorelor, fiind prematur să se aprecieze că acestea vor fi în continuarea studiilor până la vârsta de 25 de ani.

În apelul formulat, inculpatul I.M.C. a solicitat desființarea sentinței și, în rejudicare, în teza principală, achitarea sa în temeiul art. 10 lit. c) C. proc. pen., iar în teza subsidiară, a solicitat redozarea pedepsei, prin reținerea de circumstanțe atenuante personale, la minimumul general permis de lege. S-a susținut de către inculpat că soluția pronunțată de instanța de fond se întemeiază pe prezumții, și nu pe stabilirea unei situații de fapt concrete corespunzătoare probelor administrate, probatoriul testimonial fiind contradictoriu. Mai mult, expertiza ADN asupra materialului biologic obținut prin periaj subunghial de la victimă, a concluzionat ca materialul în discuție conține ADN-ul victimei și al martorului A.G., fără ca probele administrate să confirme existența unei agresiuni cu palmele sau pumnii între martor și victimă, în ziua anterioară, ci doar un incident în timpul căruia martorul a fost lovit cu un lemn de către victimă.

Prin Decizia penală nr. 362 din 29 noiembrie 2012 Curtea de Apel Craiova, secția penală și pentru cauze cu minori, a admis apelul declarat de inculpatul I.M.C. împotriva Sentinței penale nr. 197 din 15 noiembrie 2011 pronunțată de Tribunalul Gorj, în Dosarul nr. 15709/95/2011.

A respins, ca nefondat, apelul declarat de Parchetul de pe lângă Tribunalul Gorj împotriva Sentinței penale nr. 197 din 15 noiembrie 2011 pronunțată de Tribunalul Gorj, în Dosarul nr. 15709/95/2011.

A desființat în totalitate sentința penală și, rejudicând:

În baza art. 11 pct. 2 lit. a) C. proc. pen. raportat la art. 10 lit. c) C. proc. pen. a achitat pe inculpatul I.M.C. pentru infracțiunea de omor calificat prevăzută de art. 174, art. 175 lit. a) și i) C. pen.

A respins acțiunile civile formulate în procesul penal de părțile civile C.L., C.E. și C.M..

A luat act că inculpatul a fost arestat în cauză de la data de 7 iulie 2010, la data de 11 aprilie 2011.

Cheltuielile judiciare reprezentând onorarii avocat oficiu la instanța de fond, în cuantum de 800 lei, vor fi avansate din fondurile Ministerului Justiției, în contul Baroului de Avocați Gorj.

Curtea, examinând apelurile din cauză, a reținut următoarele:

Inculpatul I.M.C. a fost trimis în judecată pentru uciderea victimei C.N., reținându-se, în baza probelor testimoniale administrate în faza de urmărire penală (constând în declarațiile martorilor G.N., G.M., C.M. și G.P., coroborate cu date reținute din declarațiile martorilor T.G., C.M. și G.P., referitor la traseul parcurs de inculpat și convorbirile telefonice pe care le-a purtat în noaptea de 6 - 7 iulie 2010), că în jurul orei 22:30 - 23:00, inculpatul s-a aflat în apropierea locuinței victimei, a purtat o discuție contradictorie cu aceasta, în prezența martorilor C.M., G.P., G.N., G.M. și G.L., timp de 10 minute, după care a simulat plecarea spre domiciliul său, în fapt revenind după câteva minute și înjunghiind pe victimă.

Prima instanță a reținut că declarațiile martorilor evocați confirmă situația de fapt descrisă și, totodată, a reținut că prin cercetarea locului faptei, realizată la data de 6 iulie 2011 (în faza cercetării judecătorești), s-au lămurit aspecte esențiale cauzei, privitor la topografia traseului urmat de inculpat și de martorii C.M. și G.P., în raport de locația locuinței victimei, precum și la intervalul de timp necesar pentru parcurgerea traseelor declarate de inculpat, respectiv traseului reținut în rechizitoriu, dar și la posibilitatea sesizării strigătelor victimei de către martorii G.N. și G.M., funcție de poziționarea acestora, în curtea locuinței sau la poartă.

Ori, din examinarea coroborată a probelor testimoniale și științifice administrate cauzei, instanța de apel a reținut că, în cauză, nu au fost elucidate în faza urmăririi penale împrejurările de fapt în care s-a comis omuciderea asupra victimei C.N., iar instanța de fond, deși a procedat la reaudierea tuturor martorilor din cauză, la confruntarea între martorii C.C.M., G.M. și G.N. (dosar fond) și la cercetarea locului faptei, nu a stabilit o situație de fapt întemeiată pe dovezi certe de vinovăție.

Astfel, pe de o parte, s-a constatat că, în speță, s-a reținut că uciderea victimei a fost determinată de existența unei plăgi tăiate-înțepate, situată la nivelul hemitoracelui stâng, în spațiul intercostal IX, pe linia axilară posterioară, dispusă oblic-orizontal, de sus în jos și din față spre spate, de circa 4,5 centimetri, care a interesat lobul pulmonar inferior stâng și hilul pulmonar stâng, cu deschiderea arterei pulmonare stângi, care a determinat moartea victimei prin asfixie mecanică, prin aspirat sanguin în căile respiratorii (raportul de constatare medico-legală autopsie din 1 aprilie 2011 întocmit de S.M.L.

Gorj, dar atașat la dosarul cauzei numai în timpul cercetării judecătorești în primă instanță, la data de 29 aprilie 2011 - dosar fond), însă, în cauză nu a fost descoperit și identificat obiectul vulnerant (cuțit) folosit pentru producerea acestor leziuni.

În acest sens, s-a constatat că în faza de urmărire penală s-au prezentat trei variante asupra cuțitului corp-delict, după cum urmează: mai întâi a fost examinat un cuțit prezentat de martorul A.G. (dosar urmărire penală), care, în faza inițială a urmăririi penale, a recunoscut că a ucis pe victimă, respectiv că, pe fondul relațiilor conflictuale cu acesta, în cursul nopții de 6 - 7 iulie 2010 s-a deplasat în zona unde avea animale la pășunat, terenul respectiv fiind situat în vecinătatea locuinței victimei și a martorului T.G. și, observând prezența victimei la poarta sa, s-a întors în domiciliu (situat la 300 de metri față de locuința victimei), s-a înarmat cu un cuțit și a revenit, aplicând victimei o singură lovitură cu cuțitul respectiv, după care a fugit la locuința sa, unde a spălat cuțitul într-o oală cu apă, în afara locuinței și apoi l-a depozitat într-un sertar în bucătărie (declarațiile martorului - dosar urmărire penală); în varianta a doua s-a reținut că inculpatul a fost înarmat cu un cuțit în timpul discuției cu victima C.N., care îi aparținea și pe care l-a utilizat pentru agresarea victimei ulterior, în raport de declarația martorului G.N. (dosar urmărire penală) care a relatat că "inculpatul se certa cu victima, ținea mâna în dreptul buzunarului din partea dreaptă și era pe punctul de a-l lovi", aspecte pe care martorul nu le-a mai susținut cu ocazia declarațiilor ulterioare, date atât în faza urmăririi penale cât și în faza cercetării judecătorești; în a treia variantă s-a susținut că inculpatul, revenind la locul unde se afla victima, fie la podeț, fie pe distanța dintre poarta locuinței sale și podeț, a dezarmat-o pe aceasta de cuțit și i-a aplicat lovitura letală, după care a intrat în curtea victimei, a spălat cuțitul și l-a îngropat apoi la rădăcina unui copac din perimetrul respectiv (varianta susținută de martora M.A. în declarația dată în faza de urmărire penală - dosar urmărire penală - și în faza cercetării judecătorești, dosar fond), aceeași teză, a absenței unui cuțit din locuința victimei, fiind prezentată și de martorul G.N. în declarația din 29 martie 2011 (dosar fond).

Ori, în faza urmăririi penale s-a procedat la cercetarea zonei cu un detector de metale, verificându-se toți copacii din perimetru, dar rară a fi găsite obiecte care să intereseze cauza (dosar urmărire penală).

De asemenea, în privința martorei M.A. s-a constatat că aceasta indică drept modalitate în care a aflat de la inculpat despre comiterea faptei împrejurarea că s-au aflat arestați preventiv în aceeași locație și, totodată, că în declarația dată în faza cercetării judecătorești, preia elemente din situația de fapt indicată de martorul A.G., însă i le atribuie inculpatului I.M.C.; astfel, martora a arătat că inculpatul i-a povestit că s-a deplasat pentru a aduce animalele de la pășunat, că în aceste condiții a observat prezența victimei la poarta locuinței, și s-a hotărât să o agreseze, aplicându-i o lovitură cu un cuțit, după care a intrat în curtea victimei, a spălat cuțitul și apoi l-a ascuns la rădăcina unui copac.

Pe de altă parte, s-a reținut în sprijinul participăției penale a inculpatului, în calitate de autor, împrejurarea că acesta a avut o altercație cu victima în seara de 6 iulie 2010, în jurul orei 22:30 - 23:00, că s-a aflat în apropierea locuinței acesteia și, astfel, că a avut mijloacele necesare pentru a o ucide, având drept mobil dorința de răzbunare pentru comportamentul anterior al victimei față de martorul A.G., rudă colaterală a inculpatului.

Din analiza riguroasă a probelor testimoniale reținute ca obiective și concludente la stabilirea activității inculpatului, s-a constatat însă numeroase inadvertențe, după cum urmează:

Martorii G.N., G.M., C.M. și G.P. declară că, în cursul nopții de 6 - 7 iulie 2010, după ora 22:30, au asistat la discuția dintre victima C.N., inculpatul I.M.C. și martorul C.M. (ascendent de gradul II al martorului A.G.), care a avut loc la poarta locuinței victimei și în cadrul căreia, inculpatul a cerut socoteală victimei pentru agresarea martorului A.G. în cursul zilei de 6 iulie 2010.

Martorii G.N. și G.M. au arătat că nu au observat ca inculpatul sau însoțitorii săi, martorii C.M. și G.P., să fi fost înarmați, față de condițiile meteo aceștia având îmbrăcăminte sumară, după cum rezultă și din reconstituirea efectuată la urmărirea penală, cu planșe foto atașate (dosar urmărire penală).

În continuare, în cauză s-a reținut că discuția a durat circa 10 minute, fără acte de agresiune între participanți, după care, inculpatul și martorul G.P. au plecat spre locuințele lor, în direcția Roșia de Amaradia, iar martorul C.M., împreună cu martorii G.N., G.M. și G.L. au plecat în direcția opusă, spre Valea Oii; în timpul deplasării inculpatului cu martorul G.P., s-a reținut că inculpatul a rămas în urmă, în timp ce martorul G.P. vorbea la telefon, astfel că acesta nu a putut furniza detalii despre activitatea ulterioară a inculpatului; în aceste condiții, s-a reținut că inculpatul a revenit în zona podului de acces pe ulița unde este situată casa martorului T.G., că aici a întâlnit pe victimă, înarmată, că a dezarmat-o și i-a aplicat o lovitură care i-a provocat decesul, agresiunea consumându-se pe podul de acces din drumul comunal, pe ulița lui T.. După consumarea faptei, s-a reținut că inculpatul a plecat către punctul numit "C.S.", că a telefonat martorului C.M., solicitându-i să vină și acesta pentru ca împreună să meargă la locuința martorului A.G.; în timp ce victima s-a

deplasat pe uliță către casa lui T.G., de unde l-a strigat pe martor folosind apelativul "nea R.", și a căzut la o distanță de 75 de metri față de podul de acces în uliță, unde a fost găsită decedată a doua zi.

Ori, în condițiile în care distanța parcursă de inculpat până la punctul "C.S." este de circa 30 - 40 metri și acesta a apelat pe martorul C. la ora 23:21, convorbirea durând 27 de secunde (în varianta prezentată în rechizitoriu și preluată de prima instanță) - raportat la nota referitoare la apelurile recepționate pe telefonul martorului C.M. (volum dosar urmărire penală), dar fără a fi verificată prin comparare și situația apelurilor telefonice efectuate de pe telefonul inculpatului, deși telefoanele atât ale inculpatului, cât și ale martorilor G., C. și A. au fost ridicate la data de 7 iulie 2010, conform proceselor-verbale aflate la dosar urmărire penală -, iar discuția cu victima a avut loc aproximativ în jurul orei 23:00 - 23:15, este îndoielnică desfășurarea în timp a evenimentelor soldate cu agresiunea victimei, respectiv că inculpatul a reușit să parcurgă distanța de la punctul "C.S." la podul de acces spre ulița T., că a dezarmat pe victimă și l-a înjunghiat, a ascuns cuțitul corp delict, după care a revenit în punctul anterior, unde s-a întâlnit cu martorul C.M. într-un interval de 6 minute.

Totodată, s-au reținut diferențele dintre declarațiile martorului G.N. privitor la momentul și locația din care a auzit strigătele victimei, precum și la acțiunile martorului C.M., astfel: în faza de urmărire penală (declarația de la dosar) indică faptul că, în timp ce discuta pe drumul comunal cu martorul C.M., în fața porții de la locuință, a auzit telefonul martorului sunând, a observat că martorul a fugit în direcția locuinței victimei, iar la circa 3 - 4 minute a auzit strigătele de ajutor ale acesteia, a plecat în direcția strigătelor, dar nu a observat nici o persoană; în aceeași fază a cercetărilor, în declarația olografă, a arătat că mai întâi s-au auzit strigătele victimei, martorul aflându-se în curtea locuinței sale, de unde a auzit că martorul C.M. i-a sunat telefonul, observând când acesta s-a întors în fugă în direcția locuinței victimei, martorul G.N. afirmând că nu a mai ieșit pe drumul comunal să observe dacă se întâmplă ceva. Ulterior, în faza cercetării judecătorești, martorul G.N. a declarat constant că se afla în curtea locuinței, împreună cu soția și fiicele sale, în momentul în care a auzit strigătele victimei, declarație care se coroborează cu datele rezultate la experimentul judiciar efectuat de tribunal (procesul-verbal din 6 iulie 2011, dosar fond), în sensul că "se auzeau clar strigătele de ajutor în curtea proprie a familiei G. și mai greu în drum, în fața locuinței unde martorul C. a afirmat că a auzit strigătele".

Ori, în condițiile în care, pentru dovedirea participăției inculpatului s-a reținut ca probă esențială împrejurarea că martorul G.N. a mers pe drumul comunal, în direcția locuinței victimei, că a luminat și pe ulița dinspre casa martorului T.G., dar că nu a observat nici o altă persoană sau alte împrejurări suspecte, ci doar că a văzut pe martorul C.M. întâlnind pe inculpat în punctul "C.S.", s-a reținut existența unui dubiu important privitor la comiterea agresiunii asupra victimei de către inculpat.

Totodată, s-a reținut că, în cauză, au fost administrate probe testimoniale din care rezultă că și martorul A.G. s-a aflat în apropierea locuinței victimei în intervalul orar suspectat a fi al agresiunii (23:15 - 23:30), astfel: martora G.D. a declarat că a întâlnit pe A.G. după lăsarea întunericului, pe drumul comunal, în timp ce A. se declara în direcția Roșia de Amaradia, deși locuința sa se află în sens opus, iar cu acest prilej, A.G. i-a povestit că victima l-a lovit în cursul serii cu o creangă în cap; martora P.F. a declarat că a întâlnit pe A.G. în jurul orei 21:50, pe drumul comunal că acesta venea dinspre casa lui G.N., că prezenta sânge pe față și i-a povestit că a fost agresat de C.N.; martora a menționat că și-a continuat drumul, a ajuns la firca sa, de unde a plecat în jurul orei 22:50, trecând prin fața locuinței victimei și observând că nu era lumină, martora observând numai în curtea familiei G. lumină de la un bec; aceeași martoră a relatat că, în dreptul locuinței familiei G. s-a întâlnit cu martorii C.M. și P.F.C.; martorul P.F.C. a arătat că a însoțit pe inculpat și pe martorii C. și G. până la locuința victimei, dar că nu a participat la discuție, întrucât a întâlnit pe martorul P. și a plecat împreună cu acesta, cu scuterul, fără a menționa prezența martorului G.N. în zonă; martora A.A. a relatat că, în jurul orei 23:50 se deplasa cu autoturismul propriu spre locuință și a observat pe A.G. pe drumul comunal, la circa 20 de metri de casa victimei, precizând că martorul, "la vederea luminilor autoturismului s-a întors cu spatele", astfel încât martora nu și-a dat seama din ce direcție venea A.; aceeași martoră a relatat că, după ce a trecut de curbă ("C.S.") a observat pe inculpat și pe G.P. mergând împreună și că l. vorbea la telefon, iar după ce i-a depășit, l-a observat trecând pe lângă autoturism numai pe G.P.; martorul P.M. (dosar fond) a relatat că a întâlnit pe inculpat și pe C.M. deplasându-se până la intersecția "C.S."

Față de aceste relatări s-a reținut că au fost observați în apropierea locuinței victimei atât inculpatul cât și martorul A.G., existența unui mobil pentruuciderea victimei putând și însă reținută numai în cazul lui A., motivat de agresiunea exercitată asupra sa de către victimă, în aceeași seară, aproximativ în jurul orei 21:00, după cum rezultă din declarațiile martorilor T., G. și G.M.. Astfel, martorul T.G. a relatat (declarația de la dosar) că a existat un conflict verbal în cursul dimineții de 6 iulie 2010, confirmat și de martorul M.C. (dosar urmărire penală), dar și un conflict violent în cursul serii, în jurul orei 21:00, când victima C.N. și martorul T. au tăiat un salcâm situat pe un teren al victimei, învecinat cu terenul unde A.G. avea animalele la pășunat, la incident nefiind de față alte persoane, însă, la revenirea martorului T.G. din

domiciliu, după circa 5 -10 minute, acesta a observat că discuția dintre victimă și A. degenerase, în sensul că A.G. prezenta leziuni la nivelul feței, care sângerau. Martorul T.G. a observat că A.G. a plecat spre terenul unde avea animalele, iar C.N. a mers la locuința lui T., unde a servit masa circa 30 de minute, povestind despre conflict că A.G. a încercat să-l lovească cu o creangă și că el, C., l-a dezarmat și l-a lovit în cap; martora G.M. a arătat că, în cursul serii, după lăsarea întinericului, dar înainte de ora 22:30, când soțul său G.N. a ajuns acasă, a fost strigată de A.G., care i-a cerut să telefoneze la poliție, relatându-i că a fost agresat de C.N. și arătându-i o rană la cap, care sângera.

De altfel, s-a reținut că, în cauză, urmărirea penală a început atât față de inculpatul I.M.C. pentru infracțiunea prevăzută de art. 174, 175 lit. a) și i) C. pen., în calitate de autor, cât și față de învinuții A.G., pentru instigare la omor calificat prevăzută de art. 25 C. pen. raportat la art. 174, 175 lit. a) și i) C. pen.; G.P. și C.C.M., pentru complicitate la omor calificat prevăzută de art. 26 C. pen. raportat la art. 174, art. 175 lit. a) și i) C. pen., învinuții fiind scoși de sub urmărirea penală prin Rechizitoriul nr. 362/P/2010 din 23 decembrie 2010 al Parchetului de pe lângă Tribunalul Gorj, în temeiul art. 10 lit. d) C. proc. pen., cu motivarea că lipsește elementul material al faptelor de instigare și complicitate - ceea ce, de fapt, ar atrage temeiul prevăzut de art. 10 lit. a) C. proc. pen. Ulterior, prin Ordonanța nr. 1445/II/2/2011 din 3 august 2011, s-a dispus redeschiderea urmăririi penale, fiind reluate actele de urmărire penală față de învinuții, pentru aceleași infracțiuni, cercetările continuând și în cursul cercetării judecătorești a cauzei privind pe inculpatul I.M.C., din apel, iar prin Ordonanța nr. 619/P/2011 din 6 martie 2012 emisă de Parchetul de pe lângă Tribunalul Gorj s-a dispus scoaterea de sub urmărire penală în temeiul art. 10 lit. a) C. proc. pen., pentru infracțiunile prevăzute de art. 25 C. pen. raportat la art. 174, art. 175 lit. a) și i) C. pen., față de A.G. și de art. 26 C. pen. raportat la art. 174, 175 lit. a) și i) C. pen., față de G.P. și C.C., dar și soluția de neîncepere a urmăririi penale față de cei trei pentru infracțiunea prevăzută de art. 174, art. 175 lit. i) C. pen. (victimă C.N.) în baza art. 10 lit. c) C. proc. pen. (dosar apel).

În cauză s-a reținut, totodată, că există dubiu și privitor la locul consumării agresiunii, din rechizitoriu rezultând că a fost indicată zona podului de acces dintre drumul comunal și ulița pe care se află locuința lui T.G., dar această locație nu a fost susținută de urmele materiale descoperite în perimetrul unde a fost găsită victima decedată. Astfel, din planșele foto efectuate cu ocazia cercetării locale din 7 iulie 2010 rezultă că, pe podul respectiv s-au descoperit numai 4 picături de sânge (evidențiate în principal în foto nr. 4), în timp ce, pe traiectoria dintre pod și locul unde era căzută victima, pe o distanță de 75 de metri, s-au descoperit numeroase pete de sânge, mai consistente fiind cele indicate în fotografiile nr. 5, 6, 10, dar fără ca din aceste planșe foto sau din imaginile video înregistrate cu ocazia examinării victimei la locul unde a fost descoperită (atașat la dosarul cauzei), vizualizat de instanța de apel cu ocazia deliberării, să se poată concluziona asupra traiectoriei stabilite prin urmele de sânge după localizare și dimensiuni, față de declarația dată în faza de apel de martorul G.N., care relatează că petele cele mai mari erau amplasate în poziția cea mai apropiată de pod. Depoziția martorului G., cu această precizare, nu a putut fi reținută ca suficientă pentru stabilirea locului faptei, deoarece aceste detalii sunt furnizate numai în cursul judecății în apel și măsurătorile efectuate în faza de urmărire penală nu permit verificarea acestei susțineri.

În privința urmelor biologice descoperite asupra victimei, s-a constatat că, în timpul examinării cadavrului, realizată la data de 7 iulie 2010 (dosar urmărire penală) s-a descoperit că pe mâna stânga, sub unghia degetului mijlociu, a fost identificat un fir de păr cu lungime de 4 - 6 centimetri, care a fost ridicat, depozitat într-un plic sigilat, dar care a fost pierdut în timpul transportului către Institutul Național de Medicină Legală București (în raportul de expertiză medico-legală examen ADN, s-a arătat că la deschiderea plicului s-a constatat că acesta nu conține firul de păr corp-delict); de asemenea, s-au recoltat urme biologice prin periaj subunghial, de la ambele mâini ale victimei, iar la examinare s-a descoperit că acestea conțineau atât ADN-ul victimei C.N., cât și ADN-ul martorului A.G., în timp ce, pe hainele ridicate de la inculpatul I.M.C. nu s-a descoperit decât ADN-ul acestuia.

Coroborând aceste concluzii cu datele evidențiate de raportul medico-legal de autopsie, care relevă că victima a prezentat și alte urme de violență decât plaga tăiată-înțepată care a condus la deces, respectiv două echimoze violacee pe marginea cubitală a antebrațului stâng și o echimoză violacee pe fața anterioară a antebrațului stâng, o excoriație de culoare brună situată pe fața anterioară a antebrațului drept și două excoriații pe fața anterioară a gambei drepte, acestea prezentând o crustă brună în curs de detașare, se constată că leziunile provocate prin agresiunea care a condus la deces includ și echimozele de la nivelul antebrațelor, culoarea violacee demonstrând că sunt de dată recentă, spre deosebire de excoriații care, având culoare brună, probează o dată anterioară de producere.

Ori, în condițiile în care, pe mâinile victimei s-a descoperit ADN-ul martorului A.G., iar incidentul din cursul serii, de la ora 21:00 (stabilit cu declarațiile martorilor T.G. și G.M.), a constat în lovirea martorului de către victimă cu un băț, iar nu cu pumnii sau palmele, nu poate fi reținut decât dubiul în ceea ce privește comiterea actelor de violență letală de către inculpat.

Mai mult, s-a constatat că atât inculpatul cât și martorii A.G., C.M. și G.P. au fost reținuți în dimineața următoare nopții în care s-a produs decesul victimei (7 iulie 2010), dar nici unul dintre aceștia nu a fost examinat medico-legal, pentru a se verifica dacă prezintă leziuni de violență, deși cel puțin în cazul martorului A.G. exista declarația acestuia referitoare la conflictul cu victima din ziua de 6 iulie 2010.

În privința împrejurărilor rezultate din convorbirea ambientală dintre inculpat, pe de o parte, și martorii A.G., C.M. și G.P., pe de altă parte, din data de 9 iulie 2010, s-a constatat că la dosarul de urmărire penală există ordonanța de autorizare provizorie a interceptării convorbirilor ambientale, emisă de procuror la 7 iulie 2010 (dosar urmărire penală) conform art. 91¹ alin. (2) C. proc. pen. și confirmată prin încheierea nr. 83 din 10 iulie 2010 pronunțată de Tribunalul Gorj, pentru perioada de 24 ore, începând cu 7 iulie 2010 - orele 19:00, până la 9 iulie 2010 - orele 19:00. Pe de altă parte, s-a constatat că suportul magnetic pe care au fost înregistrate convorbirile și transcrierea acestora, au fost înaintate instanței numai în faza cercetării judecătorești în apel, ca urmare a solicitării exprese, fiind atașată la dosar la data de 15 iunie 2012; în consecință, în privința acestor interceptări s-a constatat că au fost legal dispuse, nefiind incidente prevederile art. 64 alin. (2) C. proc. pen. privind obținerea în mod ilegal a mijlocului de probă. În ceea ce privește însă conținutul acestor convorbiri, instanța de apel a constatat că discuțiile dintre părți se referă la aspectele despre care au fost interogați și pe care le-au declarat cu privire la uciderea victimei, fără a se putea reține că inculpatul a încercat să-l determine pe martorul A.G. să recunoască comiterea acestei infracțiuni.

Împotriva Deciziei penale nr. 362 din 29 noiembrie 2012 pronunțată de Curtea de Apel Craiova au declarat recurs Parchetul de pe lângă Curtea de Apel Craiova și părțile civile C.L., C.E. și C. M.

În apelul formulat, Parchetul de pe lângă Curtea de Apel Craiova a criticat decizia penală sub aspectul greșitei aplicări a dispozițiilor legale în sensul că, în mod greșit instanța de apel a dispus achitarea inculpatului I.M.C. pentru infracțiunea de omor calificat, prevăzută de art. 174 raportat la art. 175 lit. a) și i) C. pen., reținându-se ca temei cazul prevăzut de art. 10 lit. c) C. proc. pen.

A susținut Parchetul că soluția instanței de apel s-a bazat pe o evaluare greșită ori trunchiată a probelor administrate în cursul urmăririi penale sau a judecării în primă instanță și în apel, contra prevederilor art. 63 alin. (2) C. proc. pen., potrivit cărora aprecierea fiecăror probe se face în raport cu celelalte, de întreg ansamblul probator. În evaluarea probelor, instanța de apel nu a avut în vedere modul și împrejurările în care a fost comisă infracțiunea de omor calificat - obiect al judecării - în raport de care puteau fi găsite probele directe a căror lipsă a fost invocată în motivarea hotărârii. Astfel, instanța de apel nu a reținut împrejurările esențiale ale speței, și anume că: victima a fost lovită cu cuțitul din spate, locul faptei era izolat și neiluminat, că după săvârșirea infracțiunii, inculpatul I.M.C. s-a întors la locuința unchiului său, martorul A.G. - pe care l-a găsit la acesta - unde s-au înțeles ca martorul să se declare autor al infracțiunii și, în aceeași noapte, pentru a crea aparența că cele declarate corespund realității, a încercat să producă probe, cu scopul de a face dovada acestei apărări, spre exemplu, convorbirile telefonice cu martorul T.G., zis R., cât și martorul C.C. M. - cărora le-a spus că ar fi aflat de la martorul A.G. că acesta ar fi "înjunghiat victima".

Împrejurarea că inculpatul I.M.C. s-a înțeles, imediat după săvârșirea infracțiunii, cu martorul A.G. ca acesta să declare organelor judiciare că este autorul omorului rezultă din declarația acestui martor dată în fața instanței de apel, convorbirile telefonice între inculpat și martori și înregistrările audio-video din care rezultă că între inculpat și martori exista o înțelegere în sensul menționat, iar martorul A.G. afirma constant că "eu am luat-o pe mine".

Față de aceste aspecte invocate, Parchetul de pe lângă Tribunalul Gorj a susținut că motivarea instanței de apel potrivit căreia prima instanță "nu a stabilit o situație de fapt întemeiată pe probe certe" - nu-și are suport în probele administrate în cauză și nu poate constitui fundamentul soluției de achitare.

Cu privire la cauza morții victimei "plaga tăiată înțepată, situată la nivelul hemitoracelui stâng ..." instanța de apel greșit a apreciat că "nu-i dovedită", pentru că "... nu a fost descoperit și identificat obiectul vulnerant (cuțit) folosit pentru producerea acestor leziuni ..." și nu s-a stabilit care din cele "trei variante asupra cuțitului corp delict ... rezultă fără dubii din probele administrate în cauză".

Referitor la această motivare, Ministerul Public a considerat că instanța de apel în mod nejustificat nu a avut în vedere concluziile actelor medicale, potrivit cărora plaga tăiată înțepată s-a putut "... produce prin lovire cu un instrument înțepător, de exemplu cuțit ...", iar lovitura a fost aplicată din spate, că din declarația martorului G.N., rezultă că I.M.C., în timp ce se certa cu victima și o amenința "... ținea mâna în dreptul buzunarului din partea dreaptă și era pe punctul de a-l lovi..", iar ascunderea acestui corp delict, pentru a nu fi găsit de organele judiciare este o împrejurare favorabilă inculpatului.

Tot astfel, nejustificat instanța de apel a înlăturat declarația martorei M.A. care face referire la relatările, ulterioare săvârșirii infracțiunii, ce i-au fost făcute de către inculpatul I.M.C. care, în esență, a recunoscut fapta - cu motivarea că aceasta ar prelua elemente din declarațiile martorului A.G., deși nu-i dovedit că ar fi avut vreo discuție și cu acest martor (dosar de urmărire penală) - întrucât în declarația sa, martora M.A. a relatat ceea ce i-a spus inculpatul I.M.C..

În ce privește poziția și traseul parcurs de victimă, înainte de a fi înjunghiată, instanța de apel nu a reținut esențialul: că victima a rămas în urma și în apropierea inculpatului, că inculpatul, la un moment dat, s-a despărțit de martorul G.P., care vorbea la telefon, rămânând în urma acestuia, moment în care s-a produs agresiunea, iar în apropierea lor nu a existat vreo altă persoană care să fi fost implicată în incident ori să poată observa cele întâmplate. Chiar inculpatul a recunoscut la urmărirea penală că la un moment dat a rămas singur cu victima.

Referitor la acest aspect, instanța de apel nu a avut în vedere cercetarea la fața locului efectuată de prima instanță și nu a motivat de ce nu a luat în considerare constatările făcute de judecător (dos. T.G.).

În cazul în care instanța de apel aprecia că această cercetare nu lămurește toate aspectele cauzei - îndeosebi cu privire la distanțe și timpii în care au putut fi parcurse - instanța de apel putea efectua propria ei cercetare - și nicidecum să rețină doar că sunt unele "inadvertențe" în legătură cu împrejurările reținute de către instanța de fond.

De asemenea, împrejurarea că martorul A.G. nu se afla în momentul agresiunii victimei (după orele 23,15) în apropierea locului faptei, ci la locuința sa, unde a fost găsit de către inculpat la întoarcere după săvârșirea infracțiunii - rezultă din probele administrate în cauză - întrucât din declarația niciuneia dintre persoanele care au fost prezente la locul faptei, când victima și inculpatul s-au amenințat reciproc și, momentan, s-au despărțit - nu rezultă contrariul; relevantă fiind, în acest sens, declarația martorului T.G. la care se referă chiar instanța de apel în considerentele hotărârii sale.

Ca atare, conflictul dintre A.G. și victima C.N., în care acestuia din urmă i-au fost cauzate leziunile secundare la care se referă instanța de apel și s-a creat depozitul subunghial găsit la victimă a avut loc anterior - cu peste două ore - și a constituit motivul pentru care martorul A.G. a apelat la ajutorul inculpatului și celorlalte rude - ulterior - motiv care a determinat deplasarea inculpatului la domiciliul victimei și agresiunea acesteia.

De asemenea, împrejurarea că în cauză s-au efectuat cercetări penale și a fost începută urmărirea penală și față de martorii A.G., C.C.M. și G.P. nu poate constitui temei al soluției adoptate de instanța de apel - deoarece aceste cercetări s-au efectuat și față de alte persoane - urmare a declarațiilor date de inculpat și cei menționați - potrivit înțelegerii intervenite între aceștia; ca martorul A.G. să declare că este autorul omorului - relevantă având doar împrejurarea ce trebuia reținută de către instanța de fond - că inculpatul este autorul omorului - obiect al judecății - asupra căruia trebuia să se pronunțe potrivit art. 317 C. proc. pen.

Tot astfel, dubiul instanței de apel referitor la "locul consumării agresiunii .." în raport de urmele de sânge și traiectoria lor - găsite la locul unde a fost căzută victima - cu motivarea că declarația martorului G.N. - dată în fața instanței de apel "nu poate fi reținută ca suficientă pentru stabilirea locului faptei.." deoarece "măsurătorile efectuate în faza de urmărire penală nu permit verificarea acestei susțineri" - nu poate constitui temei al soluției de achitare a inculpatului dată în cauză, întrucât interpretarea logică a probelor administrate în aceasta nu justifică reținerea unui asemenea dubiu.

Mai mult, acest dubiu trebuia înlăturat de însăși instanța de apel prin administrarea unor probe (ex. confruntări, o nouă cercetare la fața locului ș.a.) - exercitându-și astfel rolul activ cerut de lege - conform prevederilor art. 4 și art. 287 C. proc. pen. - consecința efectului devolutiv al apelurilor declarate în cauză - potrivit art. 371 alin. (2) C. proc. pen.

Împrejurarea că victima a prezentat și alte urme de violență, decât plaga tăiată înțepată care a condus la deces - ca echimoze și escoriații - care așa cum chiar instanța de apel a reținut - "probează o dată anterioară de producere" a lor - nu au relevanță în ce privește lovirea victimei cu cuțitul de către inculpat într-o împrejurare ulterioară.

Din probele administrate în cauză rezultă că victima C.N. anterior agresiunii exercitate asupra sa de către inculpat s-a bătut cu martorul A.G. în două rânduri, ultimul conflict avându-l în prezența martorilor T.G. și G.M., la primul conflict neasistând vreo persoană - astfel că proba ADN, la care s-a referit instanța, a fost creată în primul conflict.

De asemenea, cele consemnate în procesele-verbale privind convorbirile telefonice și înregistrările audio-video fac dovada că inculpatul l-a determinat pe martorul A.G. să recunoască comiterea acestei infracțiuni - întrucât acestea se coroborează cu celelalte probe - relevantă în acest sens fiind chiar declarația dată de martorul menționat în fața instanței de apel.

În considerentele hotărârii sale, instanța de apel nu arată motivul pentru care înlătură declarația dată în fața sa de martorul A.G., deși aceasta se coroborează cu celelalte probe arătate anterior.

Concluzionând, Ministerul Public a apreciat că în cauză, instanța de apel greșit a reținut unele împrejurări asupra cărora ar exista dubii ori împrejurări între care există "inadvertențe" - astfel că nu putea conchide asupra faptului principal - în speță producerea plăgii tăiată înjunghiată care a cauzat decesul victimei C.N..

Astfel, când într-o cauză, datorită modului și împrejurărilor în care s-a comis infracțiunea, există numai probe indirecte - acestea trebuie analizate cu multă circumspecție și pricepere profesională - așa încât concluzia desprinsă să aibă putere de certitudine, iar legătura și armonia din lanțul indiciilor să excludă posibilitatea fundamentării altei versiuni (N.V., Tratat de procedură penală, Partea specială, vol. II, p. 340).

Examinând actele și lucrările dosarului, Înalta Curte de Casație și Justiție a admis recursul formulat de Parchetul de pe lângă Curtea de Apel Craiova și de părțile civile C.L., C.E. și C.M. și a dispus desființarea deciziei penale recurate și rejudecând cauza, a reținut-o spre rejudecare (Dosar 5012/1/2013), reaudiind inculpatul I.M.C. și martorii A.G., C.C.M., G.P., G.N., G.M., T.G., G.D., P.F. și A.A., conform dispozițiilor art. 327 C. proc. pen.

În rejudecarea cauzei, Înalta Curte reține următoarele:

Incrimnarea infracțiunii de omor are drept scop protejarea relațiilor sociale referitoare la viața unei persoane. În consecință, probatoriul în procesul penal în materia infracțiunilor contra vieții trebuie să dovedească, dincolo de orice îndoială rezonabilă, existența unei fapte proprii persoanei acuzate, care să fi condus la moartea victimei.

Deși probele lasă loc interpretării, în cazul unei soluții de condamnare, acestea nu pot lăsa să existe incertitudine cu privire la stabilirea vinovăției persoanei acuzate. La momentul stabilirii vinovăției inculpatului, instanța trebuie să își întemeieze convingerea pe bază de probe sigure și certe, fără a lăsa loc unei nesiguranțe în privința vinovăției celui acuzat a fi determinat decesul victimei. Astfel, în cazul infracțiunilor contra vieții, din coroborarea tuturor probelor administrate trebuie să rezulte în mod indubitabil că fapta intenționată a inculpatului este cauza morții victimei. Probele referitoare la fapta persoanei acuzate trebuie să excludă posibilitatea ca o altă persoană din cercul de suspecți să poată fi considerată în egală măsură autorul faptei. Tocmai de aceea probatoriul trebuie să susțină acuzația prin identificarea instrumentului folosit (de natură să dovedească implicarea inculpatului prin utilizarea unui instrument care îi aparținea), a urmelor lăsate la locul faptei sau prelevate de la victimă (care să confirme prezența inculpatului la locul faptei și contactul cu victima).

În consecință, probatoriul administrat trebuie să clarifice aspectele esențiale ale ilicitului penal în materia infracțiunilor contra vieții:

a) identificarea corectă a cauzelor decesului. Verificarea mecanismului de producere a decesului este importantă pentru stabilirea eventualelor instrumente prin care s-a cauzat decesul care, la rândul său va conduce la identificarea instrumentelor în materialitatea lor, prelevarea de probe biologice, amprente. Stabilirea instrumentului care a provocat decesul, dar lipsa identificării sale la locul faptei sau la domiciliul suspecților face ca probatoriul să nu conțină elemente prin care fapta să fie atribuită mai ușor unei anumite persoane și să permită excluderea altora din cercul de suspecți.

b) momentul și locul faptei pentru care s-au formulat acuzații. Stabilirea corectă a locului faptei permite prelevarea urmelor, inclusiv a celor biologice provenind de la victimă. Aceste probe sunt necesare pentru identificarea persoanei vinovate și excluderea persoanelor care au făcut parte inițial din cercul de suspecți, dar care nu au provocat rezultatul letal. În raport de stabilirea momentului și locului faptei se verifică apărările formulate de persoana acuzată, cu privire la prezența sa într-un alt loc.

c) existența unei fapte proprii a persoanei acuzate. În lipsa dovezilor referitoare la fapta proprie și legătura de cauzalitate dintre aceasta și rezultatul letal nu poate fi pronunțată o hotărâre de condamnare. În acest context trebuie clarificate apărările persoanelor din cercul de suspecți cu privire la locul unde se aflau la momentul decesului victimei.

d) clarificarea consecințelor faptei proprii a persoanei acuzate. Sunt evidențiate astfel contribuțiile care nu puteau conduce la deces, sunt verificate apărările persoanei acuzate referitoare la lipsa aptitudinii actului său de conduită în producerea consecinței letale

Ca urmare a readministrării nemijlocite a probelor, respectiv reaudierea inculpatului, a martorilor, Înalta Curte constată atât că există neconcordanțe între probe cât și că lipsesc elemente probatorii (încă din faza de urmărire penală), care vizează împrejurări de fapt esențiale în stabilirea vinovăției inculpatului trimis în judecată:

a) probele au dovedit doar existența unei altercații între victimă și grupul de persoane în care se afla inculpatul. Astfel, deși victima fost descoperită în zorii zilei, iar suspecții au fost solicitați să dea declarații la scurt timp de la descoperirea

victimei, perchezițiile la locuințele acestora și cercetarea la fața locului, în sat, nu au putut identifica arma crimei;

b) fotografiile judiciare care îl prezintă pe inculpat îmbrăcat în hainele din seara altercației cu victima nu clarifică locul în care putea ascunde un cuțit de dimensiunile celui considerat a fi provocat decesul astfel încât martorii să nu îl fi putut observa;

c) hainele și corpul inculpatului nu au prezentat urme de sânge și nici alte urme biologice provenind de la victimă;

d) în cauză nu a putut fi identificat cu certitudine locul faptei. Urmele de sânge găsite aparținând victimei au fost găsite pe o distanță mare, astfel că cercetările nu au putut stabili dacă victima a fost lovită în locul în care a fost găsită sau într-un alt loc în care a fost identificat sângele său (aspect relevant pentru a se verifica apărările celor în cauză conform cărora nu puteau fi văzuți concomitent și la locul decesului și într-un alt loc aflat la sute de metri distanță);

e) una dintre urmele biologice găsite pe victimă, un fir de păr care se presupune că aparținea celui care a provocat decesul, a fost pierdut în cursul transportului la INML și astfel nu s-a putut face expertiza ADN pentru a se stabili prezența acelei persoane lângă victimă. Cealaltă urmă biologică găsită la victimă îl excludea pe cel trimis în judecată, aparținând unei alte persoane;

f) declarațiile martorilor în plasează pe cel acuzat în locuri aflate la sute de metri distanță, în același interval de timp în care se presupune că a fost ucisă victima;

g) singura proba care îl incriminează pe inculpat, declarația martorei M.A. (care a precizat atât în cursul urmăririi penale cât și în fața instanței de fond că a aflat de la inculpat despre comiterea faptei) provine de o persoană aflată în stare de arest preventiv în aceeași locație cu inculpatul, dar și cu ceilalți membri ai grupului de suspecți.

Astfel, din declarațiile martorilor G.N., G.M., C.M. și G.P. rezultă împrejurarea că inculpatul I.M.C. a avut o altercație cu victima în seara zilei de 6 iulie 2010, că s-a aflat în apropierea locuinței acesteia și că a purtat o discuție contradictorie la poarta locuinței victimei, însă nu se poate stabili cu exactitate dacă ulterior acestor incidente inculpatul s-a întors și a aplicat victimei o lovitură cu un cuțit în spate, din nicio probă administrată în cauză nerezultând că inculpatul s-a aflat la locul săvârșirii faptei în momentul suprimării vieții victimei.

Având în vedere că inculpatul ar fi avut drept mobil dorința de răzbunare pentru comportamentul anterior al victimei C.N. față de bunicul inculpatului, A.G., exista suspiciunea săvârșirii faptei de către inculpatul I.M.C., însă din declarația martorului G.N. reiese că discuția purtată între inculpat și victimă a durat aproximativ 10 minute, fără acte de agresiune între participanți, după care inculpatul și martorul G.P. au plecat spre locuințele lor, în direcția Roșia de Amaradia. Chiar din declarația martorului G.P. (dosar Înalta Curte de Casație și Justiție) reiese că a plecat împreună cu inculpatul spre casa lui I., iar până la P.I. a fost în permanență în raza sa vizuală chiar dacă s-a deplasat puțin în spatele său.

Din succesiunea evenimentelor reiese că inculpatul I.M.C. împreună cu martorul G.P. a plecat din fața locuinței părții vătămate către locuința sa, și din cauza faptului că martorul A.G. nu i-a răspuns la telefon, l-a contactat pe C.M. stabilind cu acesta să se întâlnească în punctul C.S. pentru a merge spre casa martorului A.G..

Din probele administrate rezultă cu certitudine împrejurarea că inculpatul s-a întors cca 30 - 40 de metri până în punctul C.S., însă nu există nicio probă certă care să conducă la concluzia că a ajuns până la podul de acces spre ulița lui T., că a dezarmat victima ce ar fi avut asupra sa un cuțit, l-a înjunghiat pe C.N., a ascuns corpul delict, după care a revenit în punctul anterior unde s-a întâlnit cu martorul C.M.. De altfel, este puțin probabil ca inculpatul să fi desfășurat toate aceste activități așa cum au fost reținute în sarcina sa de către instanța de fond într-un interval de numai 6 minute, respectiv între momentul discuției la care au participat inculpatul, C.M., G.N., G.M., G.P. și victima C.N. (aproximativ între orele 23:00 - 23:15) și momentul în care inculpatul l-a sunat pe martorul C.M. pentru a se întâlni în punctul C.S. (ora 23:21, convorbirea durând 27 de secunde raportat la nota referitoare la apelurile recepționate pe telefonul martorului C.M.).

Mai mult, din concluziile experimentului judiciar efectuat de către tribunal reiese că distanța de 240 m de la casa victimei până la P.I. a fost parcursă în 3 minute și 17 secunde, iar distanța de 165 m de la P.I. înapoi spre C.S. a fost parcursă în 2 minute și 17 secunde, rămânând un interval de timp extrem de scurt, aproape imposibil, în care inculpatul I. ar fi trebuit să se întoarcă până la ulița lui T., să dezarmeze victima, să o înjunghie, să ascundă cuțitul și să revină în punctul C.S..

Singura probă certă din care reiese că inculpatul a comis fapta este declarația martorei M.A., care a precizat atât în cursul urmăririi penale cât și în fața instanței de fond că a aflat de la inculpat despre comiterea faptei atunci când se afla în stare de arest preventiv în aceeași locație cu inculpatul. Din aspectele declarate se poate observa că martora a preluat elemente din situația de fapt indicată de martorul A.G., însă i le-a atribuit inculpatului I.M.C., declarând că

inculpatul a lovit victima după ce a dus animalele acasă și ar fi ascuns cuțitul în apropierea locului săvârșirii faptei, lângă un prun, fapt infirmat în mod categoric de cercetările efectuate cu un detector de metale în perimetrul respectiv. Ulterior, în fața instanței de apel și a instanței de recurs, martora sus menționată nu a putut fi reaudiată pentru a se constata în mod direct și nemijlocit veridicitatea afirmațiilor sale.

De asemenea, instanța are în vedere și împrejurarea că martora aflându-se în stare de arest preventiv ar fi putut profita de situația ivită pentru a beneficia de îngăduință din partea organelor judiciare, aceasta declarând că mai cunoaște aspecte legate și de alte cauze penale care au fost instrumentate sau se află în curs de instrumentare la Parchetul de pe lângă Tribunalul Gorj.

Înalta Curte constată că nu se poate stabili cu exactitate momentul și locația din care martorul G.N. a auzit strigătele victimei, declarațiile acestuia fiind oscilante. Astfel, în faza de urmărire penală a declarat că în timp ce discuta în dreptul locuinței sale cu martorul C.M., acesta a primit un telefon după care a luat-o la fugă înapoi spre locuința lui C.N., iar după circa 3 - 4 minute a auzit victima strigând de 2, 3 ori: "Băi, nea R."; în aceeași fază procesuală, în declarația olografă, a menționat că în timp ce se deplasa spre locuința sa care se afla la circa 20 - 30 m de locul unde a avut loc conflictul, l-a auzit pe C.N. strigând de câteva ori puternic "băi, nea R., băi nea R.", imediat cum a auzit aceste strigăte C.M. a primit un telefon și s-a întors în fugă către locul unde avusese loc conflictul. Ulterior, în faza cercetării judecătorești, martorul G.N. a declarat în mod constant că se afla în curtea locuinței, împreună cu familia, în momentul în care a auzit strigătele victimei, declarație care este susținută și de concluziile experimentului judiciar efectuat de tribunal, în sensul că se auzeau clar strigătele de ajutor în curtea proprie a familiei G. și mai greu în drum, în fața locuinței unde C. a afirmat că a auzit strigătele (dosar fond).

Astfel, în condițiile în care, în dovedirea vinovăției inculpatului s-a reținut ca probă primordială împrejurarea că martorul G.N., ulterior strigătelor de ajutor ale victimei, a mers pe drumul comunal, în direcția locuinței lui C.N., a luminat și pe ulița dinspre casa martorului T.G., dar nu a observat nicio altă persoană sau alte împrejurări suspecte, ci doar a văzut pe martorul C.M. întâlnind pe inculpat în punctul "C.S.", instanța reține că aceste inadvertențe în declarațiile martorului G.N. conduc la existența unui dubiu însemnat cu privire la săvârșirea infracțiunii de omor de către inculpatul I.M.C..

De asemenea, locația indicată de martorul G.N. ca fiind locul consumării infracțiunii, respectiv zona podului de acces dintre drumul comunal și ulița pe care se afla locuința lui T.G. nu este susținută de urmele materiale descoperite în perimetrul unde a fost găsită victima decedată. Din planșele foto existente la dosar și din imaginile video înregistrate nu reiese traiectoria stabilită prin urmele de sânge după localizare și dimensiuni. Planșele fotografice privind aspectele fixate și urmele ridicate cu ocazia cercetării la fața locului de către Serviciul de Criminalistică din cadrul Inspectoratului de Poliție al Județului Gorj nu susțin afirmațiile făcute de martorul G.N. că a observat între podișca de la poarta victimei și locul unde victima era căzută prezența mai multor pete de sânge de dimensiuni variate, cele mai mari fiind plasate în poziția cea mai apropiată de podișcă, respectiv la 1 m și aveau dimensiunea aparentă a unei monede mai mari decât aceea de 0,50 bani (Dosar Curtea de Apel). Ori, din fotografiile nr. 1, 3 și 4 care arată picăturile de sânge ce au fost identificate pe podul din beton peste care se face intrarea pe uliță se observă numai 4 picături de sânge de mică dimensiune, în timp ce, pe traiectoria dintre pod și locul unde era căzută victima se pot observa numeroase pete de sânge, mult mai consistente. Din toate aceste planșe fotografice nu se poate concluziona cu exactitate, în raport de declarația martorului G.N., traiectoria stabilită prin urmele de sânge după localizare și dimensiuni, instanța reținând un dubiu important privitor la locul săvârșirii agresiunii.

Din raportul de constatare medico-legală efectuat de Serviciul de Medicină Legală Gorj și depus la dosarul instanței de fond (dosar fond) s-a stabilit că moartea numitului C.N. a fost violentă și s-a datorat asfixiei mecanice prin aspirat sanguin în căile respiratorii consecutivă unei plăgi tăiate înțepate hemitorace stâng, cu interesarea lobului pulmonar inferior stâng și al hilului pulmonar stâng, cu deschiderea ramurii inferioare a arterei pulmonare stângi și a ramurii inferioare a bronhiilor stângi. Leziunile traumatiche s-au putut produce prin lovire cu un instrument tăietor -înțepător de exemplu cuțit, prin zgâriere și lovire cu sau de corp dur, sau comprimare cu degetele și plaga tăiată înțepată hemitoracică stângă este în legătură directă de cauzalitate cu decesul.

Obiectul vulnerant folosit pentru producerea acestor leziuni nu a fost descoperit pe durata cercetărilor. Cu privire la arma crimei s-au conturat mai multe variante: într-o primă fază a fost examinat un cuțit prezentat de martorul A.G. ca fiind corpul delict al infracțiunii întrucât în faza inițială acesta a susținut că, pe fondul relațiilor conflictuale cu victima, în cursul nopții de 6 iulie 2010 s-a deplasat în zona unde avea animalele la pășunat și observând victima la poarta sa, s-a întors la domiciliu, s-a înarmat cu un cuțit cu care a aplicat victimei o lovitură, ulterior a plecat la locuința sa, unde a spălat cuțitul și l-a depozitat într-un sertar de bucătărie. Această variantă nu poate fi reținută deoarece prin raportul de expertiză medico-legală - examen ADN - efectuat de Institutul Național de Medicină Legală "Mina Minovici" prin care s-a

analizat cuțitul prezentat de martorul A.G. s-a ajuns la concluzia că rezultatele pretestărilor urmelor prelevate de pe cuțit au fost fie negative, fie nespecifice.

O a doua variantă a reprezentat-o faptul că inculpatul a fost înarmat cu un cuțit în timpul conflictului avut cu victima C.N., care îi aparținea și pe care l-a utilizat la uciderea victimei ulterior, așa cum a declarat martorul G.N. în faza de urmărire penală, "inculpatul se certa cu victima, ținea mâna dreaptă în buzunarul stâng din partea dreaptă și era pe punctul de a-l lovi". Nici această variantă nu poate fi reținută întrucât martorul G.N. nu și-a mai menținut aceste afirmații în cursul celorlalte declarații date atât în faza de urmărire penală, cât și în faza cercetării judecătorești, precizând că nu a observat ca inculpatul și însoțitorii săi să fi fost înarmați față de condițiile meteo aceștia având îmbrăcăminte sumară, așa cum reiese și din reconstituirea efectuată la urmărirea penală.

În cea de-a treia variantă s-a susținut că inculpatul, revenind la locul unde se afla victima, a dezarmat-o pe aceasta de cuțit și a înjunghiat-o, după care a intrat în curtea victimei, a spălat cuțitul și l-a îngropat apoi la rădăcina unui prun din perimetrul respectiv (declarația martorei M.A.), teza absenței cuțitului din locuința victimei fiind susținută și de martorul G.N. prin declarația dată în fața instanței de fond unde a arătat că "știa ce veselă avea și a observat lipsa unui cuțit cu plasele de lemn maro și mai ascuțit spre vârf, cu lama de inox". Instanța nu poate reține nici această variantă întrucât zona a fost cercetată cu un detector de metale nefiind găsit niciun obiect care să intereseze cauza, iar declarația martorului G.N. nu poate fi susținută de niciun alt mijloc de probă.

Astfel, Înalta Curte constată că nu a fost stabilit cu exactitate cuțitul folosit la producerea decesului victimei în condițiile în care s-au efectuat numeroase cercetări, inclusiv cu un detector de metale, într-o comunitate mică. Totodată fotografiile judiciare care îl prezintă pe inculpat îmbrăcat în hainele de la data faptei nu pot clarifica locul în care a purtat un cuțit de dimensiunile celui ce se pretinde a fi fost folosit pentru a ucide victima. Doar pe baza unor presupuneri cu privire la obiectul vulnerant folosit nu se poate înlătura prezumția de nevinovăție a inculpatului I.M.C..

Cu privire la urmele biologice descoperite asupra victimei, se constată că, deși în timpul examinării cadavrelor, a fost recoltat un fir de păr de pe mâna victimei, a cărui existență a fost relatată și de martorul G.N. (dosar Curtea de Apel și dosar Înalta Curte de Casație și Justiție), și predat Laboratorului de Serologie al INML pentru efectuarea examinării microscopice, la deschiderea plicului s-a constatat că acesta nu conținea firul de păr recoltat de pe mâna victimei C.N. (concluzii raport medico-legal - examen ADN).

De asemenea, s-au prelevat probe biologice prin periaj subunghial de pe mâinile victimei C.N., și s-a ajuns la concluzia că acestea conțineau ADN-ul victimei cât și al martorului A.G.

Din examinarea probelor biologice recoltate de pe hainele ridicate de la inculpatul I., martorii G.P., C.M. și A.G., s-a constatat că pe hainele ridicate de la inculpatul I.M.C. nu s-a evidențiat decât ADN-ul acestuia.

În aceste condiții, din probele biologice recoltate precum și din declarațiile martorilor T.G. și G.M. care au afirmat că în momentul conflictului cu privire la crengile de salcâm victima l-a lovit pe A.G. numai cu o creangă peste cap fără a folosi mâinile nu se poate reține decât existența unui dubiu în ceea ce privește comiterea infracțiunii de către inculpat.

Înalta Curte reține că la momentul săvârșirii actelor de agresiune asupra victimei C.N., atât inculpatul cât și martorul A.G. se aflau în apropierea locuinței victimei. Martora A.A. precizează că în jurul orelor 23:15, după ce a plecat din barul comunal, l-a observat pe A.G. la o distanță de circa 15 - 20 m de casa lui C., iar când a văzut luminile autoturismului, s-a oprit în loc, apoi s-a întors cu spatele (dosar Fond).

Așa cum reiese din procesul-verbal de cercetare la fața locului (dosar fond) precum și din planșele fotografice efectuate de Serviciul de Criminalistică al IPJ Gorj de la casa martorului A.G. și până la locuința victimei se mai putea ajunge și pe o potecă, prin spatele grădinilor. Faptul că martorul A.G. a menționat că nu a folosit traseul respectiv când a mers să-și aducă vacile acasă, nu este în totalitate relevant având în vedere poziția fluctuantă a martorului pe toată durata procesului penal.

De altfel, se observă poziția procesuală a martorului A.G. în raport cu infracțiunea săvârșită, acesta recunoscând inițial săvârșirea infracțiunii pentru ca ulterior în fața instanței de apel și de recurs să revină și să precizeze că a recunoscut săvârșirea faptei numai la insistențele nepoților săi I. Constantin și C.M. (dosar Curtea de Apel), în fiecare etapă procesuală precizând elemente noi sau revenind asupra unor declarații efectuate deoarece "este bătrân și nu își amintește foarte bine".

În ceea ce privește convorbirile ambientale dintre inculpat, pe de o parte, și martorii, A.G., C.M. și G.P., pe de altă parte, instanța reține că deși au fost înregistrate cu respectarea dispozițiilor legale în materie, din conținutul acestor convorbiri

nu rezultă că inculpatul ar fi încercat să îl determine pe martorul A.G. să recunoască săvârșirea infracțiunii, astfel încât nici această probă nu conduce la răsturnarea prezumției de nevinovăție.

Orice persoană acuzată de o infracțiune este prezumată a fi nevinovată până ce vinovăția sa va fi stabilită printr-o hotărâre penală definitivă. Potrivit acestui principiu, persoana acuzată nu trebuie să-și dovedească nevinovăția, sarcina probei revenind Ministerului Public, iar îndoiala profită persoanei acuzate. Înalta Curte de Casație și Justiție reține că deși includerea inculpatului în cercul de suspecți a fost justificată de conflictul verbal cu victima, nu a fost înlăturată prezumția de nevinovăție în ceea ce privește acuzația de comitere a infracțiunii de omor calificat de către inculpatul I.M.C..

Conform dispozițiilor art. 66 C. proc. pen. coroborate cu dispozițiile art. 65 C. proc. pen., inculpatul nu este obligat să-și dovedească nevinovăția, iar sarcina administrării probelor revine, în cursul procesului penal, organului de urmărire penală și instanței de judecată. Orice soluție pronunțată de către instanță nu se poate întemeia decât pe probe legal administrate și convingătoare scopul procesului penal fiind că orice persoană care a săvârșit o infracțiune să fie pedepsită conform vinovăției sale și nicio persoană nevinovată să nu fie trasă la răspundere penală.

Prin adoptarea prezumției de nevinovăție ca principiu de bază, distinct de celelalte drepturi care garantează și ele libertatea persoanei s-a produs o serie de restructurări ale procesului penal și a concepției organelor judiciare, care trebuie să răspundă următoarelor cerințe:

- vinovăția se stabilește în cadrul unui proces, cu respectarea garanțiilor procesuale, deoarece simpla învinuire nu înseamnă și stabilirea vinovăției;
- sarcina probei revine organelor judiciare, motiv pentru care interpretarea probelor se face în fiecare etapă a procesului penal, concluziile unui organ judiciar nefiind obligatorii și definitive pentru următoarea fază a procesului;
- la adoptarea unei hotărâri de condamnare, până la rămânerea definitivă, inculpatul are statutul de persoană nevinovată, la adoptarea unei hotărâri de condamnare definitive prezumția de nevinovăție este răsturnată cu efecte erga omnes;
- hotărârea de condamnare trebuie să se bazeze pe probe certe de vinovăție, iar în caz de îndoială, ce nu poate fi înlăturată prin probe, trebuie să se pronunțe o soluție de achitare.

Toate aceste cerințe sunt argumente pentru transformarea concepției asupra prezumției de nevinovăție, dintr-o simplă regulă, garanție a unor drepturi fundamentale, într-un drept distinct al fiecărei persoane, de a fi tratată ca nevinovată până la stabilirea vinovăției printr-o hotărâre penală definitivă.

Având în vedere că, la pronunțarea unei condamnări, instanța trebuie să-și întemeieze convingerea vinovăției inculpatului pe bază de probe sigure, certe și întrucât în cauză probele în acuzare nu au un caracter cert, nu sunt decisive sau sunt incomplete, lăsând loc unei nesiguranțe în privința vinovăției inculpatului, se impune a se da eficiență regulii potrivit căreia "orice îndoială este în favoarea inculpatului" (in dubio pro reo).

Regula in dubio pro reo constituie un complement al prezumției de nevinovăție, un principiu instituțional care reflectă modul în care principiul aflării adevărului, consacrat în art. 3 C. proc. pen., se regăsește în materia probațiunii. Ea se explică prin aceea că, în măsura în care dovezile administrate pentru susținerea vinovăției celui acuzat conțin o informație îndoielnică tocmai cu privire la vinovăția făptuitorului în legătură cu fapta imputată, autoritățile judecătorești penale nu-și pot forma o convingere care să se constituie într-o certitudine și, de aceea, ele trebuie să concluzioneze în sensul nevinovăției acuzatului și să-l achite.

Înainte de a fi o problemă de drept, regula in dubio pro reo este o problemă de fapt. Înfăptuirea justiției penale cere ca judecătorii să nu se întemeieze, în hotărârile pe care le pronunță, pe probabilitate, ci pe certitudinea dobândită pe bază de probe decisive, complete, sigure, în măsură să reflecte realitatea obiectivă (fapta supusă judecării). Doar în acest mod se formează convingerea, izvorâtă din dovezile administrate în cauză, că realitatea obiectivă (fapta supusă judecării) este, fără echivoc, cea pe care o înfățișează realitatea reconstituită ideologic cu ajutorul probelor.

În raport de aceste considerente, față de lipsa probatoriului care să conducă la reținerea vinovăției, instanța urmează a dispune achitarea inculpatului I.M.C. săvârșirea infracțiunii de omor calificat prevăzută de art. 174 C. pen. raportat la art. 175 lit. a) și lit. i) C. pen.

Va respinge acțiunile civile formulate în procesul penal de părțile civile C.L., C.E. și C.M..

Va constată că inculpatul a fost arestat în cauză de la data de 7 iulie 2010, la data de 11 aprilie 2011.

Cheltuielile judiciare reprezentând onorarii avocat oficiu la instanța de fond, în cuantum de 800 lei, vor fi avansate din fondurile Ministerului Justiției, în contul Baroului de Avocați Gorj.

Onorariul pentru apărarea din oficiu până la prezentarea apărătorului ales, în sumă de 100 lei, se va plăti din fondul Ministerului Justiției.

PENTRU ACESTE MOTIVE

ÎN NUMELE LEGII

D E C I D E

În baza art. 11 pct. 2 lit. a) C. proc. pen. raportat la art. 10 lit. c) C. proc. pen., achită pe inculpatul I.M.C. (fiul lui Alexandru și Sabina, născut la data de 22 decembrie 1991, în orașul Târgu Cărbunești, județul Gorj) pentru infracțiunea de omor calificat prevăzută de art. 174, art. 175 lit. a) și i) C. pen.

Respinge acțiunile civile formulate în procesul penal de părțile civile C.L., C.E. și C.M..

Constată că inculpatul a fost arestat în cauză de la data de 7 iulie 2010, la data de 11 aprilie 2011.

Cheltuielile judiciare reprezentând onorarii avocat oficiu la instanța de fond, în cuantum de 800 lei, vor fi avansate din fondurile Ministerului Justiției, în contul Baroului de Avocați Gorj.

Onorariul pentru apărarea din oficiu până la prezentarea apărătorului ales, în sumă de 100 lei, se plătește din fondul Ministerului Justiției.

Definitivă.

Pronunțată, în ședință publică, azi 5 noiembrie 2013.

Procesat de GGC - CL

WWW.JURINFO